

ที่ กค ๐๔๑๐.๒/๑๔๕๓๓

กรมบัญชีกลาง

ถนนพระราม ๒ กทม. ๑๐๔๐๐

๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๗

เรื่อง ตอบข้อหาหรือกรณีความรับผิดของผู้รับจ้างตามสัญญาจ้างเหมาพนักงานขับรถยนต์
เรียน
อ้างถึง

ตามหนังสือที่อ้างถึงแจ้งรายงานผลการสอบข้อเท็จจริง กรณี
พนักงานขับรถยนต์ ตามสัญญาเลขที่ ลงวันที่ ของ
ได้รับมอบหมายให้ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน
ของ

ระหว่างเดินทางกลับ

เป็นเหตุให้รถยนต์

ของทางราชการ ได้รับความเสียหาย เห็นว่า
เป็นพนักงานขับรถยนต์ตามสัญญาจ้าง ซึ่งสัญญาจ้างดังกล่าวไม่ได้ระบุความรับผิด
ของผู้รับจ้างหากเกิดความเสียหายหรือสูญหายต่อทรัพย์สินของผู้ว่าจ้าง ว่าจะต้องรับผิดตามประมวลกฎหมายแพ่ง
และพาณิชย์ กรณีนี้จะถือว่า เป็นเจ้าหน้าที่ตามข้อ ๔ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี
ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ หรือไม่ และ
จะต้องรับผิดตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ หรือตาม
สัญญาจ้างดังกล่าว ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กรมบัญชีกลางพิจารณาแล้วขอเรียนว่า

๑. ตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๔ บัญญัติว่า
“เจ้าหน้าที่” หมายความว่า ข้าราชการ พนักงาน ลูกจ้าง หรือผู้ปฏิบัติงานประเภทอื่น ไม่ว่าจะเป็นการแต่งตั้ง
ในฐานะเป็นกรรมการหรือฐานะอื่นใด และข้อ ๔ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติ
เกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้นิยามคำว่า “เจ้าหน้าที่” หมายความว่า ข้าราชการ
พนักงาน ลูกจ้าง หรือผู้ปฏิบัติงานประเภทอื่น ไม่ว่าจะเป็นการแต่งตั้งในฐานะกรรมการหรือฐานะอื่นใด บรรดาซึ่ง
ได้รับแต่งตั้งหรือถูกสั่งให้ปฏิบัติงานให้แก่หน่วยงานของรัฐ จากบทนิยามคำว่า “เจ้าหน้าที่” ข้างต้น จะเห็นได้ว่า
ข้อพิจารณาว่าผู้ใดเป็นเจ้าหน้าที่หรือไม่ มีองค์ประกอบที่สำคัญ ๒ ประการ คือ

- ๑.๑ เป็นข้าราชการ พนักงาน ลูกจ้าง หรือผู้ปฏิบัติงานประเภทอื่น
- ๑.๒ ได้รับแต่งตั้งหรือถูกสั่งให้ปฏิบัติงานให้แก่หน่วยงานของรัฐ

นอกจากนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกาได้มีคำวินิจฉัยตามเรื่องเสร็จที่ ๘๔๔/๒๕๔๒ ว่า การพิจารณาว่าลูกจ้าง
คนใดเป็นเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๔ หรือไม่นั้น อาจพิจารณาโดยจำแนกตามลักษณะของความสัมพันธ์ระหว่าง
หน่วยงานของรัฐกับบุคคลในสังกัดซึ่งแยกพิจารณาออกได้เป็น ๒ ลักษณะ คือ

(๑) ลูกจ้างที่ได้รับการบรรจุแต่งตั้งให้ปฏิบัติงานในหน่วยงานของรัฐที่มีลักษณะเป็นการปฏิบัติงานประจำและต่อเนื่องมีการกำหนดอัตราเงินเดือน การเลื่อนขั้นเงินเดือน การลงโทษทางวินัยตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดโดยกฎหมาย กฎ ระเบียบ หรือข้อบังคับ เช่น กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการประเภทต่างๆ หรือลูกจ้างประจำหรือกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งองค์การรัฐวิสาหกิจ ลูกจ้างประเภทนี้ย่อมมีฐานะเป็นเจ้าหน้าที่ ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๔ ความรับผิดในมูลละเมิดของลูกจ้างประเภทนี้ย่อมเป็นไปตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๔

(๒) ลูกจ้างที่หน่วยงานของรัฐได้ว่าจ้างให้ปฏิบัติงานในลักษณะเป็นครั้งคราวเฉพาะงานไม่ว่าจะเป็นสัญญาจ้างหรือไม่ก็ตาม ความสัมพันธ์ของบุคคลดังกล่าวกับหน่วยงานของรัฐที่ว่าจ้างย่อมเป็นไปตามข้อตกลงในสัญญาตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หากลูกจ้างกระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐ ความรับผิดทางละเมิดย่อมเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

๒. กรณีที่หาหรือมานั้น ข้อเท็จจริงปรากฏว่า

ได้ทำสัญญาจ้างเหมาให้

เป็นพนักงานขับรถยนต์

โดยตามสัญญามิได้ระบุชัดเจนว่า หากเกิดความเสียหายให้รับผิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ดังนั้น หากในการปฏิบัติหน้าที่ของ ได้มีการมอบหมาย

ขับรถยนต์ของทางราชการ กรณีสามารถถือได้ว่า

กระทำการในฐานะที่เป็นเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๔ และระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๔ เมื่อเกิดความเสียหาย ความรับผิดของ ย่อมเป็นไปตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๔

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ